

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci **žalobce D.K., zastoupeného Mgr. Martinem Pechem, advokátem, se sídlem Plzeň, Malá 6,** proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v** řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 14. srpna 2012, č.j. DSH/7281/12**

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků ze dne 15.5.2012 č.j. MMP/109081/12, kterým byl žalobce uznán vinným přestupky podle § 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, za což mu byla uložena pokuta 2.000,-Kč a náhrada nákladů přestupkového řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v žalobě přiznával, že neměl v době jízdy úplnou povinnou výbavu automobilu, avšak popíral telefonování za jízdy. Žalobce měl za to, že za přestupek spočívající v nedostatku povinné výbavy automobilu by byl stejně postižen, nejspíše podobným trestem, jaký mu byl uložen, a proto podal žalobu zejména z důvodů principiálních, neboť žalobci vadilo, že správní orgán v jeho případě neaplikoval důsledně zásadu in dubio pro reo. Podle názoru žalobce tvrzení o telefonování za jízdy uváděl pouze jediný policista S.S., ostatní policisté buď potvrdili, že tento přestupek nezachytili, anebo jejich pravdivost byla vyloučena (jako u svědka M.). Žalobce poukázal na to, že mezi ním a

policistou S. došlo k určité konfrontaci nebo nestandardnímu jednání, vznikla tak situace tvrzení proti tvrzení a u žalobce měla být podle jeho názoru zásada in dubio pro reo. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1As 96/2008-115 ze dne 22.1.2009, s tím, že zde s odkazem na článek 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod č. 209/1992 Sb., (dále jen Úmluva), judikatura dovodila, že pro správní trestání platí obdobné principy jako pro soudní trestání a v řízení o přestupku je na místě analogicky aplikovat pravidla stanovená trestním právem, pokud předpis správního práva spornou otázku vůbec neřeší a analogie není k újmě účastníka řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.4.2008 č.j. 1As 27/2008-67). Podle žalobce se tak správní orgány nevypořádaly s jeho tvrzením, že věc byla v rovině tvrzení proti tvrzení mezi žalobcem a svědkem S. Žalobce netvrdil, že si S. musí a priori nutně vymýšlet, ale je podle žalobce možné, že při jízdě zaměnil hovorové zařízení za nějaký jiný předmět. To, že se žalobce nevyjadřoval k otázce, jaký předmět držel v ruce, nemůže být žalobci přičítáno k tíži, pokud se jeho správní orgán na toto nezeptal. Odkaz správních orgánů na to, že držení mobilního telefonu měl zachytit i svědek M., žalobce uvedl, že tento svědek objektivně nic takového vidět nemohl. Žalobce měl za to, že kvůli pozici tohoto svědka v automobilu tento svědek nic vidět nemohl, neboť přes zatmavená skla (tedy zezadu) není do vozidla žalobce vidět a z boku vzhledem ke své pozici v automobilu policejní hlídky, než se automobil rozjel za žalobcem, tento svědek také nic vidět nemohl. Podle žalobce je metodickou chybou správního orgánu automaticky favorizovat výpovědi policistů za stavu, kdy jejich výpověď je objektivně vyloučena, jako je tomu u svědka M.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby s tím, že z judikatury ani z jiných zdrojů nevyplývá, že v případě rozhodování na základě svědeckých výpovědí může být věrohodná jen ta varianta, pro niž svědčí více svědků. Žalovaný tak nepovažuje za a priori vyloučené, aby bylo rozhodnuto o přestupku na základě jedné svědecké výpovědi, v tomto případě svědka S. Podle žalovaného je jeho výpověď nepřímou podporována ostatními svědeckými výpověďmi, v nichž je s výjimkou samotného přestupku popisován následující děj včetně silniční kontroly. Svědek V.M. podle žalovaného pak uvedl, že si není jistý tím, z jaké pozice viděl žalobce držet telefonní přístroj, že je však možné, že jej viděl z boku. Žalovaný pak neshledal důvody pro vyloučení této možnosti kvůli místu, kde měl sedět ve vozidle svědek, jak namítá žalobce. K eventuálnímu jinému předmětu žalovaný uvedl, že není povinností správního orgánu vymýšlet skutkovou verzi, kterou si má hájit obviněný. V dané věci bylo především na žalobci, aby sám nabídl správním orgánům verzi skutkového děje, která by měla být prověřena, tedy jaký předmět měl držet v ruce, aby mohl být zaměněn s telefonním přístrojem. Žalobce podle žalovaného ani v žalobě neuvádí takový možný předmět, tedy je podle žalovaného zřejmé, že námitka možné záměny předmětů je nedůvodná.

Z oznámení přestupku Policií ČR vyplývá, že žalobce dne 4.1.2012 v 17:15 hodin jel Kaplířovou ulicí ke Klatovské třídě vozidlem VW Touareg SPZ ..., kdy držel v ruce hovorové zařízení (telefonoval), dále při silniční kontrole nepředložil zelenou kartu, neměl kompletní povinnou výbavu (výstražný trojúhelník, reflexní vestu, rezervní pojistky a žárovky), a dále mělo vozidlo v přední části prasklý nárazník. Oznámení přestupku žalobce odmítl podepsat.

Z úředního záznamu PČR z téhož dne dále vyplývá, že hlídka si povšimla jedoucího osobního motorového vozidla s řidičem, který za jízdy telefonoval. Ihned vyjeli za uvedeným vozidlem, projeli ulicí U Borského parku a bezprostředně za toto vozidlo se jim podařilo dostat až v ulici Skupova, kde bylo před domem č.p. 35 auto zastaveno. Po sdělení přestupku spočívajícího v telefonování žalobce podle úředního záznamu toto popřel, tak bylo žalobci předloženo oznámení přestupku k přečtení a podepsání, což žalobce odmítl.

Při jednání dne 6.3.2012 žalobce uvedl, že během jízdy z Borských polí k obchodnímu domu Luna nepoužíval mobilní telefon. Zadní skla vozidla jsou zatmavená. Potvrdil nekompletnost povinné výbavy s tím, že neměl pojistky, žárovky a vestu. Měl za to, že kontrola probíhala nestandardním způsobem s arogantním chováním vůči němu.

Svědék pprap. S.S. vypověděl, že s hlídkou stáli s vozidlem v ulici Boettingerova a viděli do ulice Kaplířova. Svědek si všiml vozidla VW Touareg stříbrné barvy, jak řidič telefonoval. V tu chvíli za ním vyrazili, jeli až ke Klatovské třídě k ulici U Borského parku. Byli za ním cca 50 metrů, nikoli bezprostředně za ním. Za řidiče se dostali až ve Skupově ulici, kde bylo vozidlo zastaveno. Řidič vozidla nepředložil platnou zelenou kartu a kompletní povinnou výbavu. Svědek uvedl, že žalobce viděl telefonovat, respektive držet za jízdy v ruce hovorové zařízení z levé strany toho řidiče, když je vozidlo míjelo. Při sledování to již nebylo vidět, neboť policisté nebyli přímo za sledovaným vozidlem a navíc mělo sledované vozidlo zatmavená skla. Dále svědek popsal, že bylo normální pouliční osvětlení a vozidlo mělo v pravé přední části defekt. Podle svědka měl žalobce telefon na levém uchu. Podle názoru svědka se nejednalo o systém hands-free, nýbrž o telefon.

Svědék pprap. V.M. uvedl, že byl v Kaplířově ulici upozorněn, že řidič – žalobce telefonuje. V ten okamžik vyrazili za vozidlem, které se jim podařilo zastavit až v ulici Skupova, u nákupního centra Luna. Tam provedli kontrolu, řidiče vyzvali k předložení dokladů, z čehož řidiči chyběla zelená karta. Povinná výbava vozidla nebyla kompletní. Dále podle tohoto svědka bylo nalezeno na vozidle poškození vozidla, jež tvořilo ostré hrany, což bylo jedním členem hlídky vyfoceno. Svědek uvedl, že viděl, že obviněný drží za jízdy v ruce hovorové zařízení. Svědek měl za to, že telefonování viděl zezadu, když jeli za vozidlem. Svědek uvedl, že seděl za řidičem.

Podle svědka nstržm. J.V. vykonávali službu ve vícečlenné hlídce. Tento svědek popsal, že slyšel kolegy vpředu, že řidič telefonoval, sám to neviděl. Hlídka se vydala za žalobcem, který jel ulicí Kaplířova a byl zastaven v ulici Skupova. Svědek potvrdil, že zadní skla vozidla žalobce byla zatmavená. Telefonování podle svědka viděli kolegové sedící vpředu, konkrétně pprap. S., druhého si svědek nepamatoval. Spolujezdkyně podle svědka byla přítomna posledních 15 minut kontroly.

Nstržm. P.V. ve výpovědi uvedl, že okolo hlídky projížděla auta a kolega, který seděl vpředu, řekl, že vidí telefonování za jízdy. Načež se za řidičem vydali. Tento svědek uvedl, že viděl, že řidič něco držel v ruce, jestli to byl telefon, to neviděl. Hlídka jela ulicí U Borského parku a nemohla řidiče zastavit, protože jim ujížděl rychlou jízdou. Podařilo se jim ho zastavit až vedle Luny. Tam proběhla běžná silniční kontrola, kdy řidič nepředložil zelenou kartu a na tvrzení, že byl viděn, jak telefonuje, odpovídal, že netelefonoval. Z povinné výbavy podle

svědka nepředložil skoro nic. Jelikož nesouhlasil s přestupkem spočívajícím v telefonování, sepsali oznámení a žalobci ho dali k přečtení. Čekali asi 5 minut, ale žalobce telefonoval nebo se bavil se spolujezdkyní, poté se ho tento zeptal, jestli si oznámení přečetl. Žalobce oznámení vrátil, že nic podepisovat nebude. Kolega S. podle svědka fotil nárazník a zapisoval do úředního záznamu. Pouliční lampy zajišťovaly dobrou viditelnost. Podle svědka ve vozidle obviněného nikdo další během jízdy nebyl, avšak později přistoupila spolujezdkyně.

Zástupce žalobce následně uvedl, že má za objektivně nemožné, aby pprap. M. viděl držení něčeho za jízdy v ruce ze strany žalobce, když podle své výpovědi toto zaregistroval zezadu, ale vozidlo žalobce má zadní skla zatmavená. Objektivně jej mohl vidět pouze pprap. S., a tím vzniká podle zástupce žalobce situace tvrzení proti tvrzení, kdy je podle zástupce žalobce na místě uplatnění zásady trestního i správního práva in dubio pro reo. Zbytek policejní hlídky podle zástupce žalobce nepotvrdil ani nevyvrátil podezření z přestupku.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně výše označeným byl žalobce uznán vinným z přestupků výše označených s odůvodněním, že úřední záznam zakročujících policistů v důležitých bodech koresponduje s oznámením přestupku, a dále podle správního orgánu I. stupně ze svědeckých výpovědí zakročujících policistů nevyplývá nic, co by nasvědčovalo nějakému nestandardnímu či arogantnímu chování ze strany policistů. Podle správního orgánu I. stupně oznámení přestupku, s nímž v důležitých bodech koresponduje úřední záznam zakročujících policistů, spolu se svědeckými výpověďmi zakročujících policistů a vyjádřením žalobce jednoznačně prokazují, že žalobce v inkriminovanou dobu užil vozidlo, u něhož nebyla kompletní povinná výbava, čímž došlo k porušení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. K přestupku spočívajícímu v držení hovorového zařízení správní orgán I. stupně uvedl, že z nashromážděných listinných podkladů a z provedených důkazů jsou zřejmé značné rozpory ohledně vnímání jednání žalobce ze strany zakročujících policistů. Zakročující policista podle správního orgánu I. stupně viděl žalobce držícího telefon levým předním okénkem vozidla žalobce v době, kdy služební vozidlo policistů stálo. Současně tento svědek jednoznačně uvedl, že během následné jízdy již nic vidět nebylo, neboť vozidlo mělo zatmavená skla a kromě toho služební vozidlo nejelo bezprostředně za ním. Jediný další policista, který tvrdil, že držení hovorového zařízení viděl, byl podle správního orgánu I. stupně svědek M., který se však nedokázal vyjádřit ke konkrétnímu úhlu pohledu, toliko vyslovil domněnku, že toto viděl až zezadu, když policisté jeli za vozidlem žalobce, což se podle správního orgánu I. stupně s ohledem na zatmavená zadní skla nejeví přijatelným. Další dva zakročující policisté držení hovorového zařízení neviděli. Správní orgán I. stupně měl za to, že nemá důvodu zpochybňovat svědecké výpovědi policistů, neboť se jedná o osoby vázané služební přísahou a ke zjištění předmětných informací došlo v rámci výkonu jejich služby. Svědek S. se k tomu, že registroval držení hovorového zařízení, vyjádřil jednoznačně a podrobně, přičemž správní orgán připomněl, že právě toto zjištění vedlo k následnému výjezdu policistů. Svědek M. sice pouze podle správního orgánu spekuloval o úhlu držení hovorového zařízení, jak ho spatřil, avšak ohledně samotného jednání obviněného se vyjádřil jednoznačně. Kromě toho správnímu orgánu I. stupně jsou na základě místních zkušeností známy dispozice místa spáchání přestupku, kde není výhled na Kaplířovu ulici z místa policistů ničím zakrytý a umožňuje sledování vozidel. Správní orgán I. stupně tak měl za to, že oznámení přestupku, s nímž v důležitých bodech korespondoval úřední záznam zakročujících policistů, spolu se svědeckými výpověďmi zakročujících policistů S. a M. podle

správního orgánu I. stupně prokazují, že žalobce v inkriminované době držel v ruce hovorové zařízení, čímž porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu.

V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že není na místě aplikace zásady in dubio pro reo, neboť ani situace „tvrzení proti tvrzení“ nemusí vést nutně k aplikaci této zásady. Hodnocení důkazů podle žalovaného není otázkou kvantity důkazů, tedy, že by přestupek byl prokázán pouze v případě jeho potvrzení například dvěma policisty, ale je nutné hodnotit kvalitu svědeckých výpovědí. V daném případě je podle žalovaného třeba vzít v úvahu výpovědi všech policistů, které jsou ve vzájemném souladu. Z výpovědí je zřejmé, že se jedná o popis téže situace, avšak s určitým časovým odstupem, a tedy někteří policisté si již určité skutečnosti nepamatovali, nebo přímo uvedli, že některé skutečnosti neviděli. Podle žalovaného však se jejich výpovědi (až na určité nepodstatné skutečnosti) neodporují, naopak se vzájemně doplňují. Podle názoru žalovaného je zřejmé, že svědek pprap. S. viděl žalobce při řízení vozidla držet v ruce hovorové zařízení. Tento svědek si rovněž pamatoval další skutečnosti týkající se zastavení vozidla i následné silniční kontroly, neboť s žalobcem jednal především on. Věrohodnost jeho výpovědi podporují podle žalovaného výpovědi ostatních svědků – policistů, kteří (s výjimkou držení hovorového zařízení) popisují danou situaci obdobně jako pprap. S., například určení místa silniční kontroly, nebo že žalobce neměl kompletní povinnou výbavu. Rovněž svědek pprap. M. viděl žalobce za jízdy držet v ruce hovorové zařízení, avšak tento svědek si nepamatoval, z jaké pozice tuto skutečnost vnímal. Pokud žalobce poukazuje na technickou nepřijatelnost jeho výpovědi s tím, že měl ve vozidle zatemněná zadní skla a svědek ho měl vidět telefonovat zezadu, žalovaný poukázal na skutečnost, že pprap. M. si nebyl jistý detaily události a doslova uvedl „viděl jsem to tuším až zezadu, když jsme za vozidlem jeli“. Podle žalovaného se tedy jednalo pouze o domněnku svědka, která může být technicky nepřijatelná. Žalovaný poukázal i na výpověď svědka nstržm. V., že řidič něco držel v ruce. K námitce žalobce, že i pprap. S. mohl zaměnit hovorové zařízení za jiný předmět, žalovaný uvedl, že žalobce měl v průběhu řízení i v odvolání možnost uvést, jaký to tedy měl být předmět. Podle žalovaného i při silniční kontrole žalobce toliko uvedl, že s přestupkem nesouhlasí a na oznámení o přestupku se odmítl vyjádřit, tedy ani neuvedl, jaký to měl být předmět. Dále žalovaný v napadeném rozhodnutí připomněl, že podle spisového materiálu není zřejmé, že by mezi žalobcem a pprap. S. došlo ke konfrontaci či nestandardnímu jednání. Na základě těchto úvah označil žalovaný výpověď pprap. S. za věrohodnou, a připomněl, že ze spisového materiálu nevyplývá, že by tento svědek měl vztah k odvolateli či k věci, tedy jakýkoli zájem na výsledku řízení. Totéž podle žalovaného lze říci o ostatních svědcích policistech. Vzhledem k tomu, že tyto výpovědi se v podstatných bodech shodují a lze je považovat za věrohodné, neměl žalovaný důvod pochybovat ani o věrohodnosti výpovědi svědka S. co do tvrzení, že žalobce držel za jízdy v ruce hovorové zařízení. Podle žalovaného tuto skutečnost nepřímo podporují výpovědi pprap. M. a nstržm. V., přičemž žalobce sám neuvádí, jaký zaměnitelný předmět měl mít v ruce. Jelikož tak o přestupku nebyly důvodné pochybnosti, nebyl podle žalovaného prostor pro aplikaci zásady in dubio pro reo.

O věci samé bylo rozhodnuto podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Žalobce v žalobě cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 22.1.2009 čj. 1 As 96/2008-115 (dostupný na www.nssoud.cz), závěry o nutnosti aplikovat (s ohledem na čl. 6 odst. 1 Úmluvy) trestněprávní instituty i na přestupky, pokud tyto instituty nejsou ve správním právu upraveny a jsou ve prospěch obviněného. Ze žaloby je zřejmé, že žalobci se jednalo o zásadu in dubio pro reo. Soud nepochybuje o tom, že obecně je tato zásada ve správním trestání uplatnitelná, avšak se žalovaným se soud shoduje v tom, že pro aplikaci této zásady v daném případě nevznikl prostor, když nevznikly pochybnosti, jež by bylo namístež vyložit ve prospěch žalobce.

Z žalobcem zmíněného rozsudku vyplývá, že „v přestupkovém řízení správní orgán rozhoduje o vině přestupce a o trestu za přestupek; zkoumá se tu tedy oprávněnost trestního obvinění v širším slova smyslu, jak je chápá čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Jak judikatura opakovaně dovodila, platí pro správní trestání obdobné principy jako pro trestání soudní, a v řízení o přestupku je na místě analogicky aplikovat pravidla stanovená trestním právem, pokud samotný předpis správního práva vůbec neřeší spornou otázku a analogie není k újmě účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.4.2008, č. j. 1 As 27/2008 - 67, publikovaný na [1]www.nssoud.cz). Možnosti použití úředního záznamu k dokazování jsou velmi přesně vymezeny právě v trestním řádu (§ 158 odst. 5 trestního řádu): úřední záznam, v němž je zachyceno vysvětlení osoby získané před zahájením trestního stíhání, neslouží jako důkazní prostředek (s výjimkou podle § 314d odst. 2 trestního řádu), nýbrž jen jako podklad k úvaze, zda osoba, která vysvětlení poskytla, má být vyslechnuta jako svědek.

I pro správní orgán rozhodující v přestupkovém řízení tedy platí, že obsahem úředního záznamu je jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu. Jak správně uvádí krajský soud, dokazování nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, je-li možné vyslechnout ve věci svědka (k tomu srov. např. i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21.6.2007, č. j. 1 As 16/2007 - 106, publikované na [2]www.nssoud.cz). Provedení výsledku obou zasahujících policistů se zde tedy nabízelo; správní orgány však v tomto ohledu zůstaly nečinné, a tím i pochybily.“

Z provedené citace je nepochybné, že se NSS zabýval stavem, kdy správní orgány vycházely pouze z písemných podkladů policejních orgánů (oznámení přestupku a úřední záznam o přestupku), což dle závěru NSS mohlo vést k nedostatečnému skutkovému zjištění, a proto za nezbytné označil NSS výsledky zasahujících policistů. V případě právě projednávaném byly naopak provedeny výsledky všech policistů, účastníků se silniční kontroly. Je tedy zřejmé, že se v dané kauze jedná o zcela odlišnou situaci.

V této věci jsou k dispozici jak písemné podklady – oznámení přestupku a úřední záznam, tak i svědecké výpovědi, a soud má stejně jako správní orgány za to, že všechny tyto podklady si v zásadních směrech neodporují, ale naopak se doplňují. Žalobce se bezprostředně po zastavení policejní hlídkou při silniční kontrole odmítl vyjádřit (do oznámení přestupku), proto se nejvíce věrohodnou jeho dodatečná obrana, že mohl držet v ruce za jízdy jiný předmět, který nadto žalobce ani neurčil. Žalobce tedy neuvedl věrohodnou obranu proti tvrzení policistů, že držel v ruce telefonní přístroj za jízdy. Správní orgány

správně uvedly, že v kontextu jeho pozdějšího tvrzení se reakce žalobce při silniční kontrole nejví logickou. Přitom podle názoru soudu ze spisu nevyplývá, že by při silniční kontrole bylo jednání mezi policisty a žalobcem jakkoli nestandardní či ze strany policie arogantní.

Ohledně nepřesností ve výpovědi svědka M. je nutno přisvědčit žalobci, že je zřejmě technicky nepřijatelná část jeho výpovědi, podle níž viděl telefonování zezadu v době, kdy policisté jeli za žalobcem (vzhledem k zatmaveným sklům a k tomu, že policisté nejeli bezprostředně za žalobcem - viz výše shrnutí výpovědi svědka S.). Správní orgán prvního stupně na tento rozpor poukázal, avšak žalovaný k tomuto správně dodal, že svědek uvedl pouze svoji domněnku (uvozenou slovem „tuším“). Lze tedy mít za to, že se jednalo o skutečnost, kterou si svědek již nepamatoval. Soud nemá na rozdíl od žalobce za to, že by skutečnost, že si svědek některé okolnosti již přesně nepamatuje, znamenala vyloučení celé jeho výpovědi.

Rovněž je nutno se ztotožnit s žalovaným v tom, že ze zásady *in dubio pro reo* nevyplývá pravidlo, že pokud proti tvrzení obviněného existuje pouze jedna svědecká výpověď, je tato automaticky nedostačující. Jak správně připomněl žalovaný, je třeba hodnotit kvalitu svědecké výpovědi. Věrohodnost výpovědi svědka S. byla správními orgány správně posouzena, když hlavními kritérii nebylo pouze (jak tvrdí žalobce) postavení policisty jako nezávislého svědka vypovídajícího v rámci jeho služebních povinností, nýbrž také soulad s písemnými podklady (s oznámením přestupku a s úředním záznamem) a s ostatními výpověďmi svědků. Je zřejmé, že nejpřesněji spáchání přestupku držení hovorového zařízení za jízdy vylíčil svědek S., který jednoznačně potvrdil, že viděl žalobce s telefonem u levého ucha, když míjel policejní hlídku. Avšak i svědkové V. a M. uvedli, že viděli žalobce něco držet. Za této situace lze mít skutkový stav za dostatečně zjištěný ve smyslu ust. § 3 správního řádu, tj. natolik, že o skutkovém stavu neexistují důvodné pochybnosti, a není namístě aplikace zásady *in dubio pro reo*.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 29. ledna 2014

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková